

Juliol de 1996
Número 2
Butlletí informatiu
Full d'informació municipal
Programa de Festa major 1996

Ajuntament de Copons

Camí Ral

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Carrers de Copons
De quan es va fer el pont de Sant Pere
El nostre Escut
Visita del Molt Hble. President de la Generalitat
El Centre Instructiu Coponenc
La Punta Alta 3.014 mt.
Agrupació Defensa Forestal
Resum d'activitat i actes
Els nostres gossos
Copons, un lloc en el món, un lloc al meu cor
Una porció de felicitat
Com podem entendre i ser crítics en Música clàssica
Que és el nou Batxillerat
Com raspallar-se les dents correctament
Copons sobre el paper
Imatges pe al record

Editorial

De nou a les vostres mans, un exemplar del butlletí 100 x 100 Copons, que tant d'èxit està tenint arreu del país, i part de l'estranger.

Només cal veure, l'interès del President, que tot just arribar a Copons, va preguntar:

-Que ja ha sortit el segon número de Camí Ral?

-No President

Li va dir l'alcalde, Sr. Bertran

-Però no passi angunia, que tan aviat com surti li farem arribar un parell d'exemplars

I bé, aquí el tenim el Camí Ral-núm. 2, ple de noves informacions sobre el que fan i deixen de fer les entitats locals. Articles d'opinió en què podem veure el posicionament del redactor sobre temes d'interès local. Altres aportacions, com els consells de salut del metge, les informacions que facilita l'Ajuntament sobre plens, feines fetes i projectes. La nova secció que recull bibliografia apareguda sobre Copons, fotografies antigues i d'actes assenyalats i la bomba! Tota la informació que cal conèixer sobre la FESTA MAJOR'96.

Una Festa que des d'aquesta redacció esperem que sigui més llúida i participativa que mai, tant per a canalla com per a la gent gran.

A gaudir-ho!

Consell de Redacció

Els carrers de Copons

Plaça d’en Ramon Godó

Text: **Club Escolar 3C**
Foto: **Ramon Serra**

Un cert nombre de les cases de la plaça Major, batejada amb el nom d’en Ramon Godó, foren reconstruïdes amb pedres procedents del castell, igual que les del carrer Major. De tota manera, la majoria han estat modernitzades els darrers anys i no queda cap vestigi de la seva antigor.

Per temps passats aquesta plaça porxada va ser el rovell de l’ou del naixement del poble de Copons. Era el fòrum i el mercat, la part central del poble que va anar generant una forma arrodonida alhora que s’anava allargassant cap al sud i cap al nord, quasi de manera simultània. Només existia aquest nucli i el castell dalt el turó, com a sentinella vigilant dia i nit. I pel mig, el camí que ens comunicava amb Calaf i amb Igualada. La seva construcció arrenca el segle XIII. D’aquell temps encara es conserven part d’algunes arcades. La major part foren enderrocades i unes altres van ser reconstruïdes amb un estil i unes mesures ben diferents, amb uns materials poc nobles, la qual cosa és un pegat que fa mal d’ulls.

Temps enllà hi havia un mercat setmanal, i quan feia mal temps la gent mercadejava sota els porxos, que amb aquesta finalitat s’havien construït. Aquest tipus de plaça existia a totes les poblacions medievals de certa importància.

Ramon Godó i Lallana, nascut a Bilbao, fill del fundador del diari “La Vanguardia”, fundà la Paperera Godó per a fornir de paper el seu periòdic liberal. Va ser diputat a Corts per Igualada. El 30 d’octubre de 1916 li fou concedit el títol de Comte de Godó.

La nissaga dels Godó és originària de Valldellou, a la comarca de la Llitera de la Franja de Ponent, d’ofici paraires, que es van establir a Igualada cap al 1750.

Ramon Godó va ser un dels col.laboradors -podem dir soci- de la construcció i funcionament de la malaurada fàbrica de teixits.

Fa 80 anys que li va ser dedicada la plaça Major. La porxada de les voltes.

Les arcades més noves eren el lloc per on s’entrava a un convent de monges, que quan va esclatar la guerra civil de 1936 al 1939, van abandonar-lo, cosa que va ser aprofitada pel seu propietari, el banquer Josep Jover i Casas, per enderrocar la casa perquè les monges no poguessin tornar a llogar-la. L’Ajuntament de Copons el va obligar a refer les arcades ensorrades i ell les va restaurar a l’estil modern, sense respectar l’estil de les que van desaparèixer. I així és com la plaça ha quedat, amb una barreja d’estils i tendències, esguerrada des del punt de vista arquitectònic.

Vista de la porxada de la plaza Major

Carrer del Raval

La paraula Raval és originària de l’àrab al-Rabath, que significa barri situat fora del recinte de la població o bé lloc extrem de la població.

Avui en dia en diríem barri, suburbi, barriada, bòria...

El nom va venir pel fet de ser un carrer nascut entre unes cases que es van construir a la part de l’extrem oest del nucli generador de la vila en terrenys propers al riu Anoia.

El lloc era apte per a l’horticultura, cosa per la qual hom suposa que va ser molt adient de construir alguna que altra casa apartada del centre de Copons.

A més del nom de Raval, era -i és encara- conegut com El Rastell, per una paret d’obra en sec feta d’unes flades de pedres grosses i construïda en forma de talús, per tal d’evitar que l’aigua, en sortir del molí paperer de Cal Madora, s’endugués la terra del camí, al temps que ajudava a portar-la a Cal Solé, que durant un temps també fabricava paper.

Sant Pere de Copons

De quan es va fer el pont de Sant Pere

Text: **Emili Calvet**

Segons hem pogut veure en un document facilitat pel veí Pere Torrents, el Pont de Sant Pere es va construir l’any 1937. El document fa esment a les aportacions econòmiques i jornals que van aportar l’Ajuntament de Copons, els veïns de Sant Pere i Comalats i d’altres masies de la zona. Les aportacions van desde les 1.500 pessetes que va posar l’Ajuntament fins a d’altres de 50 pessetes que aportaren diferents veïns, en total 19 donatius que van sumar la gens menyspreable quantitat de 5.375 pessetes (sobretot si considerem que era en plena Guerra Civil). Ciment de Copons, pedra de la zona i fins i tot les bastides fetes amb fusta d’allà mateix.

Sembla ser que la part més compromesa, plantejar el Pont i fer l’arcada, es va fer amb relativa rapidesa. Posteriorment, anys 38 i 39, es va anar reomplint el gruix del pont, a cops de carretons.

La configuració actual del pont amb les baranes de ferro i el terra de formigó daten de l’any 81. Arran d’un esclavissament d’un costat de la part nord del pont i atès el perill creixent que suposava el pas per aquest de camions, tractors i màquinaria cada cop més pesada, va ser motiu perquè de nou els veïns, es posesin mans a l’obra, s’arreglés la part malmesa i s’aprofités l’ocasió per donar-li l’amplada i resistència que demanaven els nous temps.

Vistes del pont de Sant Pere

El nostre Escut

Atès que l’Ajuntament ha adoptat en els impresos, rebuts, segells, etc. les modificacions que actualitzen l’escut del poble, hem cregut interessant de presentar-vos en aquest butlletí tal com queda.

Convé dir que des de fa alguns anys el **Sr. Joaquim Aparisi** ha estat investigant sobre els orígens i significats del contingut de l’escut de Copons. Per tots els estudis realitzats s’ha arribat a l’actual escut que a partir d’ara, ja es vigent a l’Ajuntament.

Les modificacions:

- S’afegeixen els tres caps de serp a cada copó.
- S’elimina la punta inferior de l’escut.
- S’eliminen els números romans.
- S’afegeixen els tres pals i els tres rocs al quarter inferior esquerre.

És un escut compost, quarterat en creu, que porta a la capçalera una creu llatina que és de forma catalana o espanyola.

Les seves armes:

Quarter superior dret:
Castell obert de pedra natural, maçonat de sabre, sobre camp d’atzur

Quarter superior esquerre:
En camp de gules, tres copons d’or gringolats de tres caps de serp de sinoble, ben ordenades

Quarter inferior dret:
En camp d’or quatre pals de gules

Quarter inferior esquerre: quarterat en Sautor o Creu de Sant Andreu
Dreta: en camp d’or,tres pinyes de sinople
Esquerra: en camp d’or, tres roses de gules
Dalt: en camp de gules, tres pals d’or
Baix: en camp de gules, tres rocs d’atzur

Imatge del nou escut, actualitzada pel Sr. Joaquim Aparisi

Història, origen i significat del contingut de l’Escut

La creueta a la part superior de l’escut significa el premi que fou concedit al Senyor de Copons per la seva participació en la batalla de Waterloo. En una arqueta o reliquari que es va guardar fins l’any 1936 en què fou desgraciadament destruïda, hi era gravat l’escut de Copons amb aquesta creueta.

Quarter superior dret:

El castell significa el domini feudal que els senyors de Copons exercien damunt els seus criats, vassalls i feus.

Quarter superior esquerre:

Escut de la casa de Copons, cognom català que el rei Jaume I el Conqueridor, en premi a la proesa que va realitzar en Joan de Copons al capdavant d’una expedició militar per la conquesta del poble de Benicarló, ocupat pels sarraïns, als quals va ocasionar una gran derrota, li conferí el títol de Copons i l’escut d’armes amb el lema **“Edomitum Virtute Vitium”** (Dominen el vici amb la virtut).

Membres d’aquesta família en foren el noble Abat Ponç de Copons, que els anys 1311-1316 prengué el bàcul de Santa Maria de Banifassà, avui cartoixa femenina, que fou el segon monestir fundat per Poblet. Hi començà a residir una comunitat el 1233, sembla. D’ací passà a regir el monestir de Poblet, des del 20 de maig de 1316 fins el 25 de juliol de 1348, o sigui més de 32 anys, donant un impuls extraordinari a la construcció d’aquests cenobi i encara avui es poden admirar les grans edificacions que es varen aixecar durant el seu abaciat amb l’escut que utilitzava gravat en pedra en diversos llocs del monestir. Fou un dels abats de més prestigi, i va merèixer ser enterrat a la Sala Capitular, on es conserva molt bé la seva sepultura i escut, a desgrat de la devastació de què fou objecte en el segle passat al monestir.

L’abat Copons era un home actiu, emprenador, amic de l’art i, probablement, d’una sociabilitat considerable. Aquestes característiques temperamentals i les seves relacions amb Pere el Ceremoniós degueren ser el que portà el rei a demanar, d’acord amb ella, a la Santa Seu, per a aquest abat i els seus successors, la concessió de les insígnies pontificals, privilegi del qual no gaudien aleshores els abats cistercencs. Sabem, efectivament, que a la darrerria del seu abadiat, el 9 de setembre de 1347, Ponç de Copons rebé del Papa Climent VI l’autorització d’usar aquestes insígnies, autorització que el Sant Pare li concedí, segons diu el document, a petició del rei i d’ell mateix, i atesa la importància del monestir i de la seva condició de panteó reial.

Familiars de l’abat Ponç de Copons tenen sepultura en els claustres, com Felip de Copons i esposa, i Andreu de Copons esposa i filla, alguns d’ells morts l’any 1365 i altres traspassats anteriorment.

Membres de la família Copons foren priors de la Noble Confraria de Sant Jordi i protectors presidents del Reial Cos de la Noblesa del Principat de Catalunya, els anys 1659, 1714, 1718 i 1777. En Ramon de Copons i Grimau fou nomenat marquès de Mojà l’11 de febrer de 1703. En Ramon Ignasi Copons de la Manresana fou nomenat marquès de la Manresana el 7 d’abril de 1767. Foren presidents de la Generalitat, el 55è, Onofre de Copons l’any 1551, el 91è, Jaume de Copons i de Tamarit l’any 1662 i el 106è, Manel de Copons l’any 1707.

Quarter inferior dret:

Símbol del principat de Catalunya, armes creades segons la llegenda de Guifré el Pilós i imposada pel rei En Jaume I a tot el regne de Catalunya i Aragó.

Quarter inferior esquerre:

Quarterat en Sautor o Creu de Sant Andreu

Dreta:

Armes de la casa de Pinós, cognom aragonès, enllaçat amb els Galcerà, cognom català. Provà sa noblesa en les Ordres de Santiago, 1543, i Carles III, 1830. En Jordi Galcerà de Pinós i Rocaberti fou nomenat marquès de Santa Maria de Barberà el 12 de juliol de 1702.

Esquerra:

Armes de la casa de Roselló, cognom català oriund de França.

A dalt i a baix:

Armes de la casa de Rocaberti, cognom català. Provà sa noblesa en les Ordres de Santiago, 1648, Àlcantara, 1641, i Carles III, 1816.

L’emperador Carlemany nomenà viscomte de Rocaberti l’any 801 el cavaller Hug de Rocaberti, títol que fou confirmat pel rei en Joan II d’Aragó el 1463 o En Pere de Rocaberti. En Jeroni de Rocaberti i Almo-gàver fou nomenat marquès d’Anglesola el 12 de juliol de 1702.

En el pergamí 39 de l’arxiu parroquial de la Vila de Copons es dóna compte de l’elaboració d’una bandera en honor de Sant Sebastià que processionalment fou traslladada durant tres dies consecutius a la plaça del Castell, on se celebraven funcions públiques en acció de gràcies pel feliç retorn del senyor de Rocabertí, de l’expedició a Porto-Pi, on fou ferit.

L’any 1328 Maria Assumpció de Vilanova, esposa de Jeroni de Rocaberti, escollí i donà per patrona de la Parròquia Nostra Senyora, Maria de l’Assumpció, patronatge que junt amb els sants Roc i Sebastià encara subsisteixen.

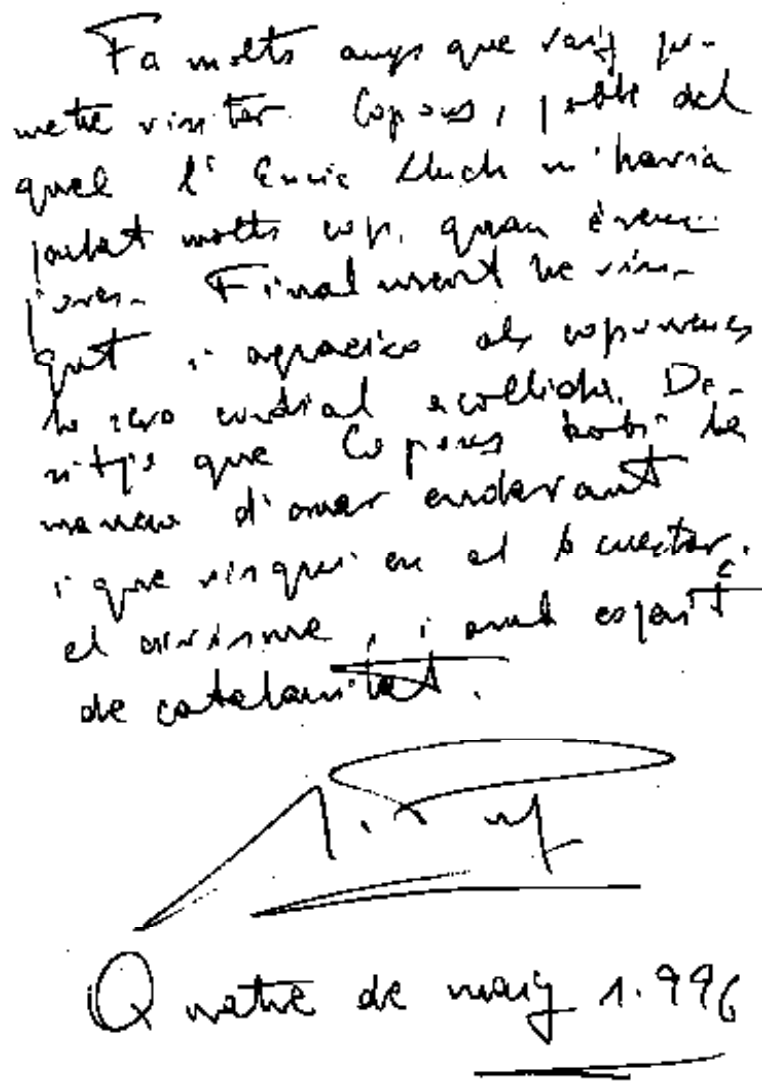
L’any 1376 na Maria de Pinós i de Rocaberti cedí a la vila de Copons un reliquiari que portava la data de 1369, donació feta quan es va aixecar la segona església parroquial (l’actual és la tercera) i que estava en el mateix lloc que l’actual.

Les cases de Pinós, Roselló i Rocaberti varen tenir molta influència en la història de la vila de Copons pel fet d’emparentar-se amb la família Copons.

Visita del Molt Hble. President

Text: Albert Mas

Fotos: Ajuntament de Copons

Reproducció de l’escrit del Molt Hble. President en el llibre d’honor de Copons

Sr. Jordi Pujol i Soley

El proposat 4 de maig vàrem tenir l’honor de rebre la visita a la nostra vila del Molt Honorable President de la Generalitat, Sr. Jordi Pujol i Soley.

La nostra vila que des de l’any 1359, en què es va instituir la Generalitat fins als nostres dies ha donat tres presidents:

1551-1554, Onofre de Copons
1662-1665, Jaume de Copons i de Tamarit
1707-1710, Manuel de Copons

i és per això que ha omplert de joia la visita del Molt Honorable.

A les 10h del matí va arribar a l’esplanada del poliesportiu, acompanyat de la delegada territorial de la Generalitat, Sra. Mercè Tarradellas, on l’Ajuntament en ple els va rebre, juntament amb els veïns del poble acompanyats dels alcaldes veïns, del president del Consell Comarcal, Sr. Ferri, i dels diputats, Flora Sanabra i Jaume Armenteras; seguidament l’hereu i la pubilla els van anar a saludar i van oferir un pom de flors a la Sra. Tarradellas.

Tot caminant amb aglomeració es va entrar al poble pel passatge Joan Luch i carrer de Vilanova on el Sr. Pujol es va aturar per parlar amb alguns veïns i mirar alguna casa o entrada típica, fins a l’Ajuntament, on es va reunir amb la Corporació, el president del Consell Comarcal i els diputats esmentats.

En la reunió es va interessar pels problemes del poble i mentre prenia cafè i firmava en el Llibre d’Honor es va interessar pels diferents oficis i treballs dels components de la Corporació. El Sr. Alcalde li va donar un clauer d’argent amb l’escut de Copons com a record.

Tot seguit, enfilant el carrer Guimerà, va visitar la plaça R. Godó, on tot el poble va escoltar el parlament del Sr. Alcalde, contetat pel Sr. Pujol. Acte seguit es va fer un esmorzar popular i mentres es menjava un entrepà va atendre als nens de l’escola, que li varen fer una entrevista per al setmanari Anoia.

El President va parlar amb molts veïns mentres s’acomiadava i acompanyat pel Sr. Alcalde i regidors, cap al carrer San Magí, carreró de Montserrat i carrer Mur, on l’esperaven els vehicles de la comitiva; quan ja era dins del cotxe va tornar a saltar en veure el “Vals de les Forques”, i es va interessar com anaven els boscos després de l’incendi de l’any 1986.

A les 11h ja havia marxat.
Quina visita més curta!
Però quant d’intensa va ésser!
Quin record més bonic tindrem tots!
Els nostres cors estan plens de joia.

Diverses imatges de la visita del Molt Hble. President a Copons

El Centre Instructiu Coponenc

Text: **Nuri Pons i Imma Lloró**

El Centre Instructiu Coponenc és una entitat privada sense ànim de lucre que realitza activitats culturals, socials i recreatives, que en aquest moment és integrada per 153 socis.

El setembre de l’any 1992 es va renovar la Junta Directiva i va quedar establerta de la següent manera:

President:	Xavi Aparisi i Ramon
Vicepresidenta:	Imma Lloró i Torrents
Tresorera:	Adela Mas i Prats
Secretaria:	Nuri Pons i Torrents
1a vocal:	Francina Cirera i Jiménez
2n vocal:	Joan Expósito i Martos
3r vocal:	Jaume Pujabet i Ayné

Actualment continuen formant part d’aquesta Junta els mateixos membres, tret del 3r vocal, que ja n’havia format part i que ha estat substituït per en Ramon Serra i Llacuna.

El motiu que va fer que decidíssim formar part de l’organització del Centre Instructiu va sorgir arran de l’última assemblea convocada per l’anterior Junta, en què presentaven la seva dimissió i ens informaven de les poques sortides que hi havia per garantir la continuïtat del Centre.

Va haver-hi una bona resposta per part del jovent, que de cap manera volia que aquest local tan emblemàtic i estimat pel poble desaparegués o quedés en mans de la gestió municipal. Durant aquesta assemblea es va poder observar el fort desig que hi havia per part de tothom de col.laborar i participar en la creació de noves activitats, com teatre, excursionisme, tennis de taula, etc.

De totes aquestes propostes que varen sorgir ha quedat consolidat el Grup de Teatre La Barraca i el grup d’excursionisme Les Joventuts Feréstegues.

En el transcurs d’aquest any s’ha organitzat la Festa Major de Sant Sebastià, amb el tradicional ball de la Crespella, el concert-vermut, cinema infantil amb berenar per a tothom i la representació de l’obra “El Jardí Abandonat” a càrrec del Grup de Teatre La Barraca.

Per carnestoltes La Barraca es convertí en un “SALOON” de l'oest americà, on vàrem celebrar un sopar i un ball de disfresses.

A part de tots aquests actes que ja són tradició en el nostre poble, La Barraca funciona com un bar que es manté obert bàsicament per a la gent gran que després de dinar van a fer el cafetonet i la partideta fins a mitja tarda. Això demostra que totes aquelles ganes de fer coses i de totes aquelles il.lusions que hi havia inicialment s’han anat debilitant.

Per tant aprofitem l’ocasió per a demanar més col.laboració i ajuda en nous projectes, també agrairíem que facilitéssiu el cobrament de les quotes, perquè són l’única aportació de què disposem per a mantenir la Barraca, llevat de les petites subvencions que algun any ens ha concedit el departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya. Aquestes quotes, que són destinades pràcticament al manteniment del local, aquest any ens han servit per arreglar desperfectes i per pintar el bar i donar-li un nou aire de renovació i canvi que esperem que sigui el començament d’una sèrie de millores previstes com fer la façana nova, remodelar la sala d’activitats, renovar el material defectuós, etc.

Cal que ens esforcem tots en aquest projecte, ja que actualment és l’única entitat que hi ha al poble destinada a accions culturals, recreatives i socials. Per tant, si teniu ganes de donar un cop de mà, si teniu noves idees o simplemnt voleu fer-vos socis, només cal que ho comuniqueu a qualsevol dels membres de l’actual Junta Directiva.

Joventuts Feréstegues

Pujada a Punta Alta

La Punta Alta 3.014 metres

Primer 3.000 assolit per les Joventuts Feréstegues de Copons

Text i foto: **Ramon Serra**

Dissabte 31 de juliol de 1993. A quarts de sis del matí, en sentir el despertador, em llevo de seguida. Miro per la finestra i veig que el dia es desvetlla sense núvols. Tinc una mica de son, potser ahir vaig anar a dormir massa tard. M’acabo d’arreglar la motxilla i sense perdre temps, vaig a la Plana del Rector, on de mica en mica tots anem fent cap: l’Arnau, el Xavi, el Màrius, l’Albert, el Josep, la Isabel, el Jordi, el Toni, el David, el Carles, el Franc i jo. No ens entretenim, un cop hi som tots, carreguem les motxilles als cotxes i comencem a tirar en direcció a l’estany de Cavallers. Ens aturem en una gasolinera per omplir els dipòsits i ja no fem cap més parada fins al poble d’Alfarràs, on esmorzem en un petit bar i acabem de comprar la mica de fruita i embotit que ens falta.

Prosseguim el camí. Arribem a Caldes sobre les deu, i seguim la carretera per la Vall de Boí, fins que s’atura als 1.780 m, en el gran estany de Cavallers. Aparquem els tres cotxes molt a prop de la presa del llac, en una àmplia pista que arriba fins a l’antiga cantera que va servir per a la seva construcció. Ens carreguem les motxilles i comencem a caminar. A través dels verds pins i dels blocs de granit anem seguint un sender a trams molt borros. A estones s’amaga el sol darrera els núvols. Des d’aquí hi ha una esplèndida vista del massís dels Bessiberris, situat a l’oest de Cavallers. Fa uns mesos vaig intentar pujar-lo, junt amb dos companys més, però ho vàrem haver de deixar córrer quan faltava molt poc per arribar al cim, a causa de la intensíssima boira que en pocs minuts ens va envoltar. La muntanya és imprevisible. Pot fer sol i haver-hi el cel ben blau i en qüestió de poca estona ennuvol·lar-se i caure una forta tempesta. Potser això és un dels molts encants que té la muntanya.

De mica en mica ens anem aproximant suament al torrent. La tartera està formada per blocs grossos, desapareixen per complet els pins, mentre comencen a sorgir les primeres petites geleres, i al cap de poca estona els llacs de Coma les Bienes. Quan hi arribem ens aturem. Estan situats a 2.570 m. El primer és el més gran de tots, els altres, molt més petits, estan distribuïts en diferents nivells, un d’ells està glaçat. A prop del més gran hi ha una immensa roca, segurament caiguda d’algun esllavissament; a sota queda un gran buit, que en cas de pluja seria ideal per refugiar-nos. Per tant decidim dinar i passar la nit en aquest paratge tan feréstec.

Quan hem acabat de menjar, com que és encara prou d’hora, aprofitem per anar a donar un volt. Uns s’acosten fins al llac glaçat, d’altres pugen una canal. N’hi ha que es queden a descansar, ja que l’alta muntanya trinxa molt, i prefereixen estar reposats per a l’endemà, i jo junt amb l’Arnau, decidim pujar la Pala Alta de Serrader, 2.982 m, cim situat davant mateix de les blavíssimes aigües de l’estany gran. Ens enfilem per la tartera, avançant lentament. La pujada, com sempre, és dura i esgotadora, però com que és formada per blocs de granit no gaire grossos, fa de molt bon pujar. Ens aturem de tant en tant per fer un glop d’aigua o per tirar alguna fotografia. A la cresta hi ha l’únic tram en el qual hem de grimpar una mica. No tardem gaire a arribar al cim, des d’on es pot admirar tot un reguitzell de muntanyes, llacs, petites glaceres... El sol comença amagar-se. Cap a l’oest hi ha boira baixa per entremig de la qual sobresurten més cims. No ens hi podem estar gaire estona, es fa tard, i hem de començar a baixar. Ho fem per una canal per no haver de tornar a carenar i així fer dreuera. A l’arribar mengem alguna cosa calenta i no tardem gaire estona a col·locar-nos dins els sacs. La nit és molt clara i es poden distingir nítidament les muntanyes que ens envolten. Fresqueja una mica. És molt agradable tenir el cel de sostre i poder observar les estrelles una bona estona abans que la son t’envaeixi. Tot sovint en veus caure alguna.

Es lleva el dia i nosaltes també. Som diumenge 1 d’agost i fa bastant fred. Esmorzem, desmuntem tota la parada i continuem l’ascensió. Als pocs minuts, però, entrem en calor i hem de començar a treure’ns roba. Fa sol, però de mica en mica els núvols fan acte de presència i accelerem el pas. Hi ha trams que el camí és molt dret i la tartera bastant inestable. Hem d’anar amb molta cura de no fer rodolar pedres cap avall. Arribem a la cresta i de tant en tant ens hem d’ajudar amb les mans. En poca estona assolim el Coma les Bienes 2.997 m. Una aresta l’uneix amb la Punta Alta 3.014 m. Tardem uns vint minuts d’anar d’un cim a l’altre. I ja som al punt més alt; ho hem aconseguit! En aquest moments es barregen sensacions que es fan molt difícils d’explicar. D’una banda la satisfacció d’haver aconseguit l’objectiu que ens havíem marcat. De l’altra el plaer que proporcina el cansament després de realitzar un esforç considerable. La vista és impressionant des d’aquí dalt! Et sents insignificant davant d’un mar de muntanyes que sembla que no s’acaba mai, i te’n rius de problemes quotidians, que en aquests moments no tenen cap sentit.

Mengem alguna cosa per recuperar-nos de l’esforç que acabem de fer, fem les fotos de rigor i després d’una bona estona comencem a baixar. El descens l’efectuem per Coma l’Espasa i es fa inacabable, sembla que no sigui possible haver pujat tant amunt. Fem petites parades per descansar, beure una mica d’aigua o esperar els que es retarden. El camí es perd tot sovint. Hi ha trams marcats amb fites, però de cop desapareixen. Al final però, dividem Cavallers i això fa agafar moral als que estan més cansats per fer front a aquest últim tram. Arribem al peu de l’estany i de seguida ens treiem les botes i mitjons i ens remullem els peus. En aquests moments ho agraïeixes molt. Els més valents s’hi tiren i fan una nedada; l’aigua està glaçada. Dinem al peu del camí on tenim els cotxes i després tranquil.lament anem tirant cap a Copons, tot comentant les anècdotes viscudes i pensant ja en el paratge on farem la pròxima excursió.

Text: Toni Marimon

Ens trobem en plena època de risc d'incendis forestals, totes les precaucions són poques davant un dels enemics més ferotges dels nostres boscos, el foc. Les fortes sequeres estivals juntament amb una creixent presència humana, l'abandonament d'activitats tradicionals... representen sempre un alt risc d'incendis.

A l'ADF intentem canalitzar les ajudes que l'Administració posa al nostre abast, perquè en cas d'incendi serveixin per fer més efectiva la difícil tasca d'aturar el foc. Des de la modèstia de la nostra Agrupació hem previst un petit pla d'actuació en cas d'incendi.

Tenim diverses persones dotades d'emissores que fan les seves activitats, però disposades a intervenir. Aquestes persones si veuen una columna de fum donen l'alarma als bombers i als altres companys de l'ADF, que es mobilitzen per col.laborar en l'extinció. Paral.lelament a l'Ajuntament s'instala un control central que estarà comunicat amb la gent del front del foc i que s'encarregarà d'organitzar les possibles necessitats que tinguin (aigua, comunicació telefònica, etc.).

Per això les persones que en cas d'incendi vulguin col.laborar cal que es dirigeixin a l'Ajuntament on hi haurà la informació de la situació.

Membres de l'ADF amb emissores:

Marcel Aparisi	809 01 83
Dani Garcia	809 00 97
Pere Puig	809 01 93
Toni Marimon	809 01 68
Ajuntament	809 00 00

Normes d'aplicació durant el període comprès entre el 15 de març i el 15 d'octubre, (ambdós inclosos) (Article 15)

Actuacions no permeses

En els terrenys forestals, siguin o no poblats d'espècies arbòries, i a la franja de 500 metres que els envolta, en el període comprès entre el 15 de març i el 15 d'octubre, resta prohibit:

a) Encendre foc per a qualsevol tipus d'activitat sigui quina sigui la seva finalitat. Especialment no es podrà:

Cremar rostolls, marges i restes d'aprofitaments forestals, agrícoles o de jardineria.
Fer focs d'esbarjo. Queda exclosa de la prohibició dintre de les àrees recreatives i d'acampada i en par cel.les de les urbanitzacions la utilització dels fogons de gas i de barbacoes d'obra amb mataguspies.

Fer foc per a activitats relacionades amb l'apicultura.

b) Llençar objectes encesos.

c) Abocar escombraries i restes vegetals i industrials de qualsevol mena que puguin ser causa de l'inici d'un foc.

d) Llençar coets, globos, focs d'artifici o altres artefactes que continguin foc.

e) La utilització de bufadors o similars en obres realitzades en vies de comunicació que travessin terrenys forestals.

Recordeu: en cas d'incendi, avisar els bombers de la Generalitat.

Telèfon 085

gener	17	Oposicions treballador municipal
	20	Actes de la Festa Major d'hivern: Ofici solemne en honor del nostre patró Sant Sebastià Sessió de cinema infantil Berenar de coca amb xocolata, gentilesa de l'Ajuntament Futbol: Copons, 2 - Hostalets de Pierola, 4 Grup de teatre La Barraca: representació de l'obra "El Jardí Abandonat", de Santiago Rosiñol
	21	Concert Vermut, a càrrec de l'orquestra "Krypton" Homenatge als socis d'honor del CIC Ball de tarda, a càrrec de l'orquestra "Krypton", amb el típic ball de la crespella
	27	Futbol: Vallbona, 3 - Copons, 0

febrer	1	Incorporació del treballador municipapal
	3	Futbol: Copons, 7 - Rebrot, 1
	5	Ple extraordinari
	10	Surt al carrer el primer número del butlletí "Camí Ral"
	11	Futbol: Carme, 3 - Copons, 1
	17	Carnaval infantil a La Barraca Sopar de carnaval a La Barraca Ball de disfresses ambientat a l'Oest Americà
	21	Es neteja un abocament de caixes al Camí dels Gitanos
	24	Futbol: Copons, 0 - Penya Madridista, 3 Es comencen a assajar les caramelles Passen la nit al teatre un grup de gent del CAU

març	2	Futbol: la Torre de Claramun, 2 - Copons, 4
	4	Començament de les reformes a l'Ajuntament Ple Ordinari
	9	Futbol: Copons, 1 - La Pau, 1
	14	Reunió de l'ADF
	17	Futbol: La Pobla de Claramunt, 2 - Copons, 3
	23	Futbol: Copons 5, - Prats de Re,i 2
	23-24	Joventuts Feréstegues: excursió al Turbón (Osca)
	24	Matança del porc, a la plaça Major
	31	Futbol: Fàtima, 3 - Copons, 1

abril	7	Cantada de Caramelles pels carrers de Copons
	13	Futbol: Copons,6 - Ateneu igualadí, 0
	21	Futbol: Montserrat, 9 - Copons, 1 XVI Trial Vila de Copons
	23	L'escola celebra Sant Jordi al teatre
	27	Futbol: Copons, 0 - La Llacuna, 9

maig	4	Visita del Molt Hble. President de la Generaltat, Sr. Jordi Pujol i Soley
		Futbol: Tous, 6 - Copons, 2
	11	Futbol: Copons, 2 - Ca n'Aguilera, 0
	15-16-17	L'escola de Copons, junt amb les restants que formen la zona escolar Vent d'Avall, visiten el Pla de l'Estany i la Garrotxa
	18	Futbol: Copons, 5 - Poble Sec, 2 Vacunació antirràbica als gossos, a l'Ajuntament vell
	19	Joventuts Feréstegues: excursió a Viladases
	25	Futbol: Montbui, 4 - Copons, 2
	25-26	Joventuts Feréstegues: excursió a la Tossa Plana i la Serra del Cadí
	26	Arrossada de caramelles a la Plaça Major Ball amb el conjunt "Ceregumil Power"
	27	Ple ordinari

juny	3	Participació de Copons en el torneig de futbol sala de Calaf
	7	Sopar de Futbol al Refugi de Cal Saül
	12	Cau un llamp al sembrat de cal Vila; les flames s'apaguen a causa de la quantitat d'aigua que va caure al darrere
	15	Obertura temporada piscina
	3	Es comença l'arranjament de la rodalia de la piscina i poliesportiu
	22-23	Participació de coponencs en les 24 hores de futbol-sala del CE Indi's Folls d'Igualada
	23	Portada des d'Igualada de laFlama del Canigó
		Revetlla de Sant Joan a la plaça Major
	30	Xallenger popular de l'Anoia

Entrada als jardins parroquials

Els nostres gossos

Text: **Imma Lliró**

He decidit fer aquest escrit perquè penso que hi ha una falta d'educació i de respecte molt important cap als animals i el medi ambient, darrera d'una gran hipocresia naturista i ecologista per part d'algunes persones.

El dia 1 de maig, a la matinada, ens vàrem trobar enverinades dues de les gosses que corrien abandonades pels carrers del poble. Una d'elles, que era la mare de nou cadells, es va poder salvar gràcies que va poder ser atesa ràpidament abans que el verí l'afectés irreversiblement. L'altra gossa no va tenir la mateixa sort i va morir agonitzant al mig del carrer.

Quins varen ser els motius per dur a terme un acte tan cruel? Potser el desig d'una imatge neta i ordenada del poble, sense gossos deambulant nit i dia? Uns gossos que com molt bé tots sabem mai són de raça. Per aquest motiu no mereixen estimació ni admiració per part nostra? Algú té dret a decidir sobre la vida d'un altre ésser viu? Qui es creu amb el poder suficient per escollir qui pot i qui no pot circular lliurement pels carrers?

Suposo que la persona que podria respondre aquestes preguntes no ho farà, seguirà en l'anonimat amagant els veritables motius que el varen portar a comportar-se d'una manera tan irracional.

Per intentar evitar reaccions com aquesta tan poc entenimentades, hauríem de contribuir tots plegats a fer néixer una nova mentalitat i una nova forma d'actuar que tingués més respecte i més estima per tot el que ens envolta, ja siguin animals o persones.

Cal que reflexionem un moment sobre la dependència que hem creat en els animals de companyia i de la qual ens hem de sentir responsables des del dia que els vàrem prendre la llibertat per pur egoisme i satisfacció personal. Ens agrada tenir-los a casa i disposar d'ells quan ens vingui de gust, que ens fassin festes, que juguin amb nosaltres i tantes altres coses que els demanem i que ells ens ofereixen sense esperar res a canvi. Per tant, no es mereixen com a mínim un tracte més ètic?

També voldria amb aquestes quatre ratlles donar les gràcies a les persones que ajudaren la “Xispa” a seguir vivint i a retrobar-se amb els seus cadells. Entre aquestes persones vull incloure també tots els nens i nenes que des de que aparegueren aquests animals al poble, els han estimat i respectat com es mereixen i que davant d'aquesta agressió varen saber reaccinar amb tota la tendresa i sensibilitat de què disposen.

Una altra demostració pública d'agressivitat cap als animals va tenir lloc l'any passat per la Festa Major d'agost. Em refereixo al joc de la “ruleta” del conill porquí, un joc molt poc educatiu i molt poc imaginatiu que l'única finalitat que té és recaptar diners per al finançament de les festes. Per tant, estic segura que aquest any podríem trobar una altra alternativa a aquest divertiment, i així poder gaudir tots plegats sense necessitat d'apostar pel patiment d'un ésser viu.

Copons, un lloc en el món, un lloc al meu cor

Text: **Lourdes Carreras - Castelldefels**

Quan vaig arribar a aquest poble per primera vegada poc sabia de les seves cases de pedra, dels seus carrerons estrets, de la seva gent; amb l'ingenuïtat dels meus quinze anys descobria un lloc en el món, que des del primer moment em va seduir amb la seva màgia. No em pregunteu per què em vaig enamorar? Sap algú per què l'amor esclata en el seu cor?

No, només sabem que ens agrada la companyia de l'estimat, contemplar la seva bellesa...

M'agrada passejar per Copons, sentir darrera les cortines de les balconades, com bull la vida i deixar que els records caminin al meu costat.

Ara tinc vint-i-set anys -no sembla que siguin molts, oi!-, però puc dir que aquí el cor m'ha bategat per algun coponenc, aquí he ballat com una boja fins a les cinc de la matinada, aquí he pogut afirmar que l'amistat veritable existeix i perdura, aquí he plorat en dir adéu a persones molt estimades...

Aquí he sentit que el temps no és quelcom que nosaltres manipulem sense pagar-ne després les conseqüències, sinó que és silencios com el vol llunyà de mil ocells; etern com el zumseig impertinent d'una mosca que no vol marxar; constant com el cop d'un martell que treballa; encisador com l'olor del pa acabat de sortir del forn; pacient com l'aixada que esperarà el fruit de la seva suor.

Segurament no sóc objectiva en parlar de Copons -qui necessita ser-ho?

Copons és un lloc on, essent tot real, -meravellosament real!- puc retornar pensant que m'endinsó en un refugi encantat, on sempre seré benvinguda.

Tretze anys després d'aquell primer dia que la Hispano em va deixar al baixador, m'agrada veure que les coses boniques no han canviat i d'altres ho han fet per a millorar la convivència.

No vaig néixer aquí, sinó al costat del mar, i no he pogut venir tant sovint com m'hagués agradat, però m'agrada pensar que aquest lloc al meu cor, també és el meu poble.

Gràcies per deixar-me ser una coponenca més.

Una porció de felicitat

Text: **Neus Sanz**

Encara no recordo el dia ni el lloc, però des de llavors penso molt en aquella pobra dona.

Recordo que es va dirigir a ell i en un to suau va dir-li:
-”*Deixa que alguna vegada els teus ulls es passegin pel meu cos i intenta mentir-me de tant en tant, i diga'm que m'estimes*”.

En cap moment va aixecar el to de veu, estava massa segura del que deia i a qui li deia. Sense fer soroll, va aixecar-se de la cadira en direcció al bany, i va ser llavors quan vaig veure que, aquells ulls es cobririen de llàgrimes d'un moment a l'altre, llàgrimes de desesperació. Una desesperació acumulada durant molt de temps, que potser intentava d'alguna manera sortir a la llum.

Vaig intentar posar-me a la seva pell, primer perquè em sentia dona igual que ella i segon perquè jo també vaig estimar algú que mai em va estimar.

De vegades penso què haurà estat d'aquella vida, que només buscava una porció de felicitat en aquest món.

Com podem entendre i ser crítics en música clàssica (O almenys, fer-ho veure)

Text: **Anna Closa**

Molts de nosaltres ens podem sentir incòmodes quan ens pregunten què sabem o què opinem sobre l'anomenada música clàssica. Algunes de les nostres reaccions poden ser aquestes:
-”*És una música superavorrida, no té marxa, m'hi adormo*”.

Una altra resposta és:
-”*Ui! no, no, jo no hi entenc en aquesta mena de música*”.

O bé, aquella que contestem per quedar bé quan parlem amb algú del món musical:
-”*Ai sí, l'altre dia feien un concert a la televisió d'aquells que ‘s’entenen’ totes les notes*”.

Però encara que no ens ho sembli tots vivim envoltats de música clàssica i en sabem més del que ens pensem.

Entrem directament al tema, doncs, i comencem parlant de *Johann Sebastian Bach* (1685-1750) -que no és només la marca d'un bon vi. Sentirem a dir d'ell que va ser el “pare”, el “mestre” de la música, i és cert, ja que va resultar un innovador en la seva època (el Barroc).

Però potser la imatge que tenim dels temps de *Bach* (amb les cares enfarinades, les perruques blanques i el rapè) i de la música barroca és de “plena”, “carregada” i a vegades “pesada”.

Realment no es mereix aquesta fama i en tenim mostres en el món de la publicitat i l'àudio-visual en general.

Un exemple és l'anunci de la Fabada Litoral, una melodia molt agradable (un minuet) que segurament tots hem taral.lejat alguna vegada.

També podríem esmentar la sensació de “por” o “misteri” tocada amb orgue de: “1880, el turrón más caro del mundo”.

I una de les melodies barroques més conegudes, la sintonia de l'Eurovisió, d'un compositor anomenat *Marc Antoine Charpentier* (1634-1704).

Si ens endinsem en la música de l'època de *Mozart* (el Classicisme), sempre podem dir, si algú ens demana l'opinió, que el seu estil és “galant”, “fresc” i amb una “estructura clara”, i anomenar *Luigi Boccherini* (1743-1805), que és el senyor del qual han utilitzat el “Minuetto” per a l'anunci de la Miel de la Granja San Francisco.

No ens podem deixar de cap manera *Ludwig van Beethoven* (1770-1827) ni una de les seves més conegudes simfonies, la número 9, amb l'”Oda a l'Alegria” final, que encara que és un clàssic del repertori de Miguel Rios i l'ha feta popular, ell no la va pas compondre.

Per acabar aquest breu repàs a una part de la història de la música, cal fer esment dels músics romàntics (segle XIX). Podem dir d'aquest col.lectiu que eren uns idealistes i molts d'ells van morir joves, a causa de malalties com ara el tifus o la tuberculo-si, -és el cas de *Franz Schubert* (1797-1828) i de *Frédéric Chopin* (1810-1849)- d'amor i de tristesa, o bé de bogeria com li va passar a *Robert Schumann* (1810-1856).

Algunes de les seves obres més famoses són l'”Ave Maria” de *Schubert* o la bonica “Tristeza de Amor” de *Chopin*.

Finalment, un consell. Si mai heu de llegir o fer alguna crítica musical, fixeu-vos que n'hi ha de dos tipus:

1ª - Críiques diplomàtiques
Són opinions amb “molta palla”, per exemple: “el violí treia un só vellutat, compacte i sincer” o bé , “la cantant tenia un fil de veu cristal.lí i transparent”, i no sabem si ens parlen de música o de les Cascades del Niagara.

2ª - Vèncer l'adversari per avorriment
En aquesta modalitat es necessita tenir la biografia del compositor a mà, i llavors explicar la vida, obres i miracles del músic, fins que, qui ens escolta, queda ben atabalat i no ens torna a preguntar mai més l'opinió.

Què és el nou Batxillerat?

Text: **Ma Rosa Gusi**

L'educació secundària s'articula en un únic nivell educatiu, que es divideix en,

tres etapes:
ESO
Batxillerat
FPE de grau mitjà

Característiques de l'Educació Secundària:

Diversificada: a partir del segon cicle no tots els alumnes segueixen el mateix itinerari educatiu.

Opcional: aquest itinerari personalitzat s'enriqueix amb assignatures optatives.

Terminal: l'alumne als 16 anys pot donar per finalitzats els seus estudis i passar al món laboral.

Propedèutica o preparatòria: l'alumne pot continuar altres estudis

Batxillerat
CF de Grau Mitjà

Professorat especialitzat: exigència que ve donada pels mateixos estudis de l'ensenyament secundari.

Diferències entre l'E.S.O. i el nou batxillerat:

E.S.O.
Etapa obligatòria
Estructura en àrees
S'inicia la diversificació
S'inicia l'opcionalitat

Batxillerat
Etapa post-obligatòria
Estructura en matèries
Majoritàriament diversificat
L'opcionalitat domina sobre el currículum.
El nivell que tindrà més canvis amb el nou sistema educatiu serà l'en senyament secundari.

L'antic batxillerat: era concebut tradicionalment com un pas, una via vers l'ensenyament superior universitari, amb un objectiu de preparació pre-uni-versitari primordial i únic.

El nou batxillerat té com a mínim tres objectius:

Preparar el canvi cap a la universitat.
Preparar l'accés als ensenyaments professionals superiors.
Preparar per inserir-se en el món del treball.

Com raspallar-se les dents correctament

Text: **Conxita Fàbregas**

1- Co.locar les cerres del raspall sobre la geniva, formant un angle de 45 graus. Les cerres han d'estar en contacte amb la superfície de la dent i la geniva.

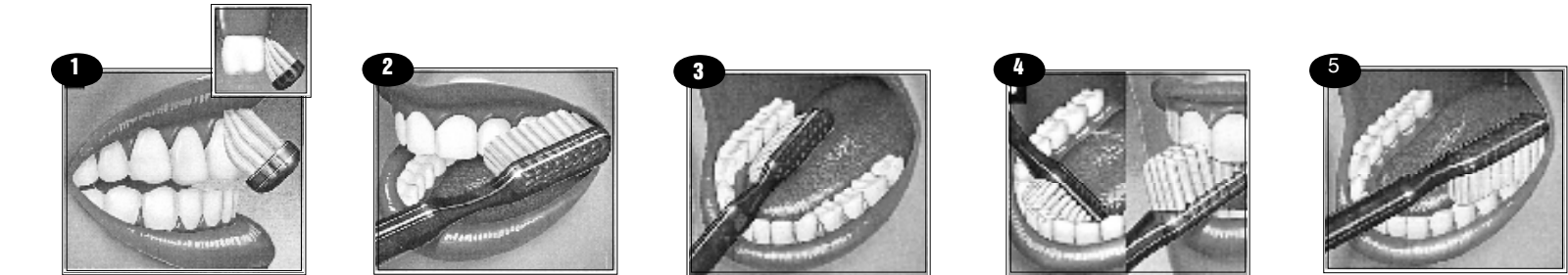
2- Raspallar suaument la superfície externa de la dent (es pot fer en grups de dues o tres peces a la vegada) amb un moviment de rotació. Repetir l'operació en un altre grup de dues o tres peces, fins arribar a completar la resta de la boca (no es necessari fer-ho amb molta força, ja que es podria danyar l'esmalt i la geniva).

3- A la cara interna de les dents, igual que a l'externa, col.loquem el raspall en un angle de 45 graus, amb les cerres en contacte amb la superfície de la dent i la geniva. Raspallar suaument amb moviments circulars de davant cap enrera sobre tota la superfície interna.

4- A la zona dels incisius (dents de davant) tant superiors com inferiors, inclinar el raspall verticalment a la part interna de les dents. Efectuar moviments cap amunt i cap avall, fent servir la part davantera del raspall.

5- A la zona de masticació, com que no hi ha geniva, es poden fer moviments en totes les direccions, ja que no hi ha perill de produir cap lesió.

És molt important raspallar la llengua i el paladar, ja que també formen part de la boca, per eliminar les bactèries que produeixen el mal alè.

Els tres anys del BUP i el COU passen a ser només dos.

Serà un únic cicle dels 16 fins als 18 anys.

El nou batxillerat entrarà en vigor en la seva totalitat a partir del curs 1997-98.

El tercer de BUP és substituït pel primer curs del nou batxillerat, el COU és substituït pel segon curs del nou batxillerat.

El 1r i 2n de BUP són substituïts pel 3r i 4t curs de l'ESO.

La prova per passar a la Universitat, és a dir, la SELECTIVITAT, continuarà igual.

El nou batxillerat amb les quatre modalitats pretén:

Desenvolupar les aptituds i vocacions dels alumnes.
Que els alumnes puguin fixar els seu itinerari per mitjà de l'optativitat.
Que tinguin possibilitat d'escollir entre matèries pròpies de la seva modalitat en el segon curs.

El nou batxillerat vol proporcionar una formació general i proporcionar una especialització acurada.

Els objectius principals del nou batxillerat són:

Dominar la llengua castellana i la pròpia de les comunitats autònomes.
Expressar-se amb fluïdesa i correcció en una llengua estrangera.
Analitzar i valorar críticament les realitats del món contemporani i els antecedents i factors que hi influeixen.
Comprendre els elements fonamentals de la investigació i del mètode actiu.
Consolidar una maduresa personal, social i moral que permeti actuar de manera responsable i autònoma.
Participar dels coneixements científics o tecnològics fonamentals i les habilitats bàsiques pròpies de la modalitat escollida.
Desenvolupar l'habilitat artística i literària com a font d'informació i enriquiment cultural.
Utilitzar l'educació física i l'esport per afavorir el desenvolupament personal.

Aquests objectius, és clar, s'han d'aconseguir mitjançant els continguts de les diferents matèries.

Apunts de Copons

Recull: **Ramon Serra**

Encetem en aquest butlletí, una secció bibliogràfica, en què aniran apareixent diferents títols de llibres, que amb més o menys èmfasi, parlin sobre Copons. No cal dir que la nostra informació és limitada, i per tant, us demanem que per a properes edicions, ens feu arribar més informació sobre llibres, revistes, quaderns, etc. on es parli o es faci esment del poble.

Per la nostra part ens comprometem a anar-ho publicant, amb l'esperança que pugui ser la base d'una futura "biblioteca" sobre Copons.

El paisaje al óleo

José Mª Parramón
Instituto Parramón Ediciones
abril de 1977
Pàg. 19, 20, 21, 23, 116, 117, 119 i 121

Rodamon

Setmanari Juvenil Independent
Núm. 153 - Any IV
Dijous 1 d'abril de 1982
Presidents de Catalunya

Excursions Temporada 1992-93

UEC Anoia
Matinal. Diumenge 26 de setembre de 1993
De Copons a Sant Martí Sesgueioles

Esglésies romàniques de l'Anoia

La Veu de l'Anoia / Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada
Any 1994
Plànol de situació
Fitxa E/3

Arbres de la comarca d'Anoia

Singulars i Monumentals
Quaderns d'introducció a la naturalesa . 4
Generalitat de Catalunya / Consell Comarcal de l'Anoia
Daniel Macià i Martí
Igualada 1992
Pàg. 9, 10, 12, 13, 27, 43, 44 i 47

Diccionario geográfico de la provincia de Barcelona

Editorial Librería Religiosa
Fabián Aguadé Serra
Pàg. 55 i 56

Rutes per l'Anoia, Història i Art

La Veu de l'Anoia / Consell Comarcal / Generalitat de Catalunya
Pau Llacuna i Ortínez / Teresa Mascó i Bescó
L'Anoia 1.995
Pàg. 4, 5, 57, 58, 65, 66, 67, 68, 69, 70 i 204

Anuari de l'Anoia

La Veu de l'Anoia
Boixeta Gràfics, sl
Igualada, abril de 1996
Pàg. 6, 8, 24, 62, 66, 98 i 131

Professor a Copons
(Cedida per la Sra. Teresa Closa)

Nenes escola
(Cedida per la Sra. Teresa Closa)

Mare de Deu de Fàtima pels pobles, 1951
(Cedida per la Sra. Teresa Closa)

Altar Major any 1918
(Cedida per la Sra. Dolors)

Caramelles, ball de cintes (Cedida per la Sra. Dolors)

Costellada 1 de maig del 1963
Treballadors gènere de punt de Cal Closa
(Cedida per la Sra. Teresa Closa)

Dinar Collbató 1 de maig del 1963
Treballadors gènere de punt de Cal Closa
(Cedida per la Sra. Teresa Closa)

Vista de Copons, any 1958 (Cedida per la Sra. Dolors)

Camí Ral

Butlletí Informatiu Vila de Copons

Edita: **Ajuntament de Copons, Àrea Municipal de Cultura**

Disseny i maqueta: **ESPAI GRÀFIC**, Igualada

Correcció lingüística: **Servei Comarcal de Català**

Dipòsit legal: **B-7571-96**

Publicació periòdica / Distribució gratuïta

Els articles publicats a camí Ral reflecteixen solament l'opinió dels autors, no forçosament la de l' Ajuntament

Imatge portada: cedida per **Mònica Gudayol**, 1943

Agraïm la col.laboració de: **Xènia Riba, Eva Serra, Daniel Garcia.**

Ajuntament de Copons
c. Àngel Guimerà, 10
08281 Copons, Anoia
Tel. / Fax (93) 809 00 00

